

Olifant

Het is precies zijn hoofd.

Net als op zijn laatste foto.

Die heeft ze niet voor niks in de kast onder de truien verstopt.

Hij kijkt haar aan.

Ze slikt liters spuug weg.

Mijs haalt diep adem, sluit haar ogen en fluistert: 'Ben je daar?'

Het duurt een paar seconden.

Ze telt in gedachten. Een... twee... drie... vier... vijf...

'Waarom zou ik er niet zijn?'

Hij zegt het echt. Zijn lippen bewegen. Er verschijnen kuiltjes in zijn wangen. Zijn ogen lichten op.

Allemaal precies op de vijfde tel.

Mijs veert op en drukt de laptop uit. Met opengesperde ogen staart ze naar het zwarte scherm.

Er klautert een olifant op haar borst. Hij gaat zitten. BAM. Met zijn volle gewicht. Haar adem piept en kraakt en hapert. Ze mept De Olifant maar hij blijft lekker op zijn plek. Ze weet wel waarom. Hij wil

de tranen, die ze al maanden in haar borstholte opspaart, omhoogpersen. Zo – pats! – haar ogen uit.

Ze knijpt haar ogen dicht tot het pijn doet. De Olifant verschuift iets en drukt zijn billen nog wat harder op haar ribben.

En dan ontsnappen ze, als lucht uit een fietsband. Pffffffffffffff. Duizenden tranen stromen. Niet meer te tellen.

Moet je ook niet aan willen beginnen, tranen tellen.

Misschien wil ze haar tranen wel opvangen, in zo'n handig bakje waarin haar moeder etensresten voor een andere keer in de vriezer bewaart.

In een andere-keren-bakje.

In haar hoofd.

Ze drukt haar gezicht in haar dekbed tot het viezig nat voelt. Af en toe spiekt ze naar de laptop alsof die vanzelf weer aan kan springen.

Hier heeft ze dus helemaal niks aan. Het zou moeten troosten. Helpen. Steunen. Het maakt haar alleen maar aan het huilen. Mijs staat op en veegt met de rug van haar hand langs haar neus. Ze heeft een zakdoekje nodig. Niks in haar broekzak. Ook niet op haar nachtkastje. Typisch zakdoekjes: een van de vele dingen in het leven die onvindbaar zijn als je ze nodig hebt.

Nu moet ze wel naar beneden.

Waar haar ouders op de bank hangen.

Ze gaan vragen wat er is als ze haar rode ogen zien. Als ze rommelt in de keukenla. Wat zoek je? Haar moeder gaat dat vragen, zeker weten.

Punaises.

Ze zoekt punaises. Dat gaat ze antwoorden. Ouders vinden het prima als je punaises zoekt. Als je zegt dat je zakdoekjes zoekt, vragen ze door.

Punaises

Ze rommelt wat in de keukenla, alsof ze punaises zoekt.
‘Wat zoek je?’

Zie je wel.

‘Punaises,’ zegt Mijs.

‘Volgens mij links achter in de la,’ roept haar moeder boven de televisie uit.

Het probleem is nu dat ze nog steeds geen zakdoekje heeft. Het snot loopt ondertussen haar mond bijna in. Ze rent naar het toilet en rukt aan de wc-rol. Als ze haar neus gesnoten heeft, doorgetrokken heeft, in haar ogen gewreven heeft (wat niet helpt), klinkt vanuit de kamer: ‘Gevonden?’

‘Jaha!’ roept ze.

Vroeger keken haar ouders nauwelijks televisie, omdat het geestdodend is. Zo noemden ze dat. Mijs wist niet wat dat was. Haar moeder had het uitgelegd: dat televisiekijken je denken stopt. Ze snapt wel waarom ze tegenwoordig zo vaak televisiekijken. Bij Mijs werkt het andersom. Zodra ze Netflix opzet, dwalen haar gedachten af. Ze kan

zich niet meer concentreren. Alsof er de hele tijd punaises in haar hersens prikken. Geestlevendmakend.

Stomme punaises.

Ze jat een rol wc-papier en neemt die mee naar haar kamer.

Haar slaapkamerdeur valt nog maar net dicht, als ze geklop hoort. Ze opent de deur op een kiertje en spiekt erdoor. Het is haar moeder. In haar handen een doosje punaises. 'Ze lagen in de kast in de kamer. Niet in de keukenla.'

Mijs krijgt warme wangen. 'O,' zegt ze. 'Ik heb ze niet meer nodig.'

Haar moeder knikt en kijkt haar indringend aan. 'Als je ooit punaises nodig hebt, kom je dan bij me?'

'Ja hoor,' antwoordt ze, en ze sluit snel de deur.

Echt. Wie wil er nou superstomme punaises?

Het stomste cadeau ooit

Vorige maand kwamen haar ouders ermee aan. De rouwbot. Het stomste cadeau ooit. Een idee van Mijs' therapeut.

Haar ouders legden het uit. Zij samen op de bank. Net niet dicht tegen elkaar aan zoals vroeger. Mijs op de draaistoel.

'We missen Joes allemaal vreselijk,' zei haar vader. Hij knikte erbij alsof Mijs de woorden anders niet zou geloven. Haar moeder knikte mee. Stereoknikken.

Mijs draaide een rondje in de stoel en staarde naar het plafond. Dat mocht wel eens gewit worden.

'Maar we merken dat je er nooit over praat.'

Nee, waarom zou ze ook? Met praten komt Joes niet terug. Ze draaide nog een rondje. Het ronddraaien voorkwam niet dat ze zag dat haar ouders elkaar ongemakkelijk aankeken.

'Mevrouw Donderwinkel zegt dat het tijd wordt dat je er iets mee doet.'

Er. Er? Met wat?

Ze werd een beetje licht in haar hoofd en stopte met draaien.

'Mevrouw Puntjes weet *er* niets van.' Zo heet ze dus niet. Maar Mijs

wil haar echte naam niet uitspreken. Eerst kon ze de naam niet onthouden omdat ze niet goed geluisterd had bij het voorstellen. Dus noemde ze haar in gedachten mevrouw Puntjes. Daarna vond ze haar stom en wilde ze haar echte naam niet meer gebruiken.

‘Ze is psycholoog, natuurlijk weet ze er iets van,’ zei haar vader. ‘En zo heet ze niet,’ voegde hij eraan toe.

‘Heeft ze een dode broer?’

Haar moeder sloot haar ogen eventjes en fluisterde: ‘Niet dat ik weet.’

‘Nou, dan weet ze er niks van.’

‘Ze weet alles over rouw, daar gaat het om,’ probeerde haar vader.

‘Maar dus niet over een dode broer,’ wierp Mijs tegen.

En toen stond ze op en liep weg.

Klaar.

Dacht ze.

Maar nee.

De volgende dag vond ze op haar bureau een folder.

Die gooide ze ongelezen weg.

Een week later lag hij er weer.

Nu las ze de voorkant.

Alleen maar omdat ze zich verveelde.

Anders niet.

Echt niet.

A I remember

Praat met uw overleden dierbare, alsof hij er nog is.

Levensecht!

Daaronder een foto van een lachende man. Vast een dierbare.

Ze sloeg de folder open. Nog meer dierbaren. In dikke paarse letters (dus heel belangrijk om te weten):

AI meer dan 100.000 keer verkocht!

En uitleg over hoe het werkt. Haar ogen vlogen over de woorden.

Vul de vragenlijst in en deel uw mooiste herinneringen.
Deel met ons filmpjes en foto's. Samen met de informatie uit
social media van de overledene stellen wij een rouwbot
samen: een AI-versie van uw dierbare. Hetzelfde uiterlijk,
dezelfde stem. De allernieuwste software, getest in Japan!
De eerste resultaten zijn verbluffend en steeds vaker wordt
AIremember ingezet bij rouwtherapie.

Door het toevoegen van foto's van familie en vrienden,
herkent hij wie voor hem zit. Net echt!

De rouwbot leert bij terwijl je hem gebruikt.
Nieuwe informatie voegt hij toe aan de databank van feitjes,
woorden en beelden. Zo wordt hij steeds echter: levensecht!

Ze verstopte de folder onder haar schoolboeken.

Net echt! Levensecht!

Iemand die dood is, kan nooit meer levensecht zijn. Dat is een leugen.

Ze vond het maar bizar.

Raar.

Eng.

Maar die nacht moest ze er wel aan denken.

Een beetje Joes terug.

Ook al was het niet echt.

Ook al was het op een computer.

Computer-Joes was misschien beter dan helemaal geen Joes. Of alleen maar foto-naast-de-televisie-Joes.

Het woord bizar bleef het langst hangen. Maar woorden die lang blijven hangen veranderen vanzelf. Je raakt aan ze gewend. Bizar lijkt tegen de ochtend best normaal.

Computer-Joes misschien ook wel.

Levensecht!

En zo kwam het dat de rouwbot toch op haar laptop terechtkwam.